

Kristálygömb

Az új évad elején a bábszínház előterébe lépve különös csillogásra lettünk figyelmesek. Kissé poros kristálygömb fénylett fel az egyik sarokban, benne az elmúlt nyár képei. Hát persze! A múltidéző varázsgömb arra hívta fel a figyelmünket, hogy míg Ti vakációztatok, addig mi útra keltünk, hogy más városok, vidékek gyerekeinek, gyerekeivel is játsszunk. Elmeséljük?

ÚTRA KELŐ JÁTSZÓSZÍNHÁZ

Az elmúlt évadban sokan, számos óvodából, iskolából, sőt, még a szomszéd megyékből is jöttek a Játsszószínházba mesét nézni, játszani, táncolni, kézműveskedni. Azonban tavaly nemcsak Ti utaztatok hozzánk, hanem mi is kisbuszba ültünk, és elindultunk „tájolni”, ahogy ezt a bábszínházban mondjuk. Játsszótunk Nektek szabad- és zárt térben: fűvön, apró színpadon, kicsike színháztérben, művelődési házban, konferenciateremben.

Mikor hozzánk jöttök, mi vagyunk a házigazdák, a mi terünkbe, az általunk megkomponált térbe érkeztek. Itt igyekszünk minden díszletet, kelléket, bábkészítéshez szükséges eszközt, de még a legapróbb tárgyakat is úgy elrendezni, hogy az együtt töltött egy óra alatt, kilépve a hétköznapi megszokott ritmusából, együtt lélegezve járjuk be a mesék birodalmát. Aki többször volt már nálunk, az megtapasztalhatta, hogy a megváltozott térben

mennyire más még a terem akusztikája is. Füleltétek már a visszhangot táncházak alkalmával, mikor majdnem üres a terem? A szavak hangzása is átalakul! Zárt, épített közegben az előadás térelemeinek elhelyezése vagy hiánya a játsszó módját is meghatározhatja. Ezért nekünk, játsszóknak is alkalmazkodnunk kell a játsszóterhez. Ha pedig a külső, befogadó tér változik meg, akkor a megszokottnál is erősebben kell figyelnünk a szavak kiejtésére, beszédünk, énekünk hangerejére. Persze az ilyen alkalom nem csak kihívás, hanem izgalom és öröm is, hiszen kilépünk Báboházunk falai közül, hogy egy-egy mesével mi vendégszadjunk Nátatok.

Két előadásunkat hét alkalommal „utaztattuk” meg. *Mátyás, a furfangos* című játékkönyvünkben igazságos királyunkról meséltünk a nyíregyházi Vidor Fesztiválon és a Csapókeri Művelődési Házban. Az emberek jókedvének fő-fő vigyázója, a szépen szóló harangocská nyomába eredve *A Hegedűs Ember történetét* játszottuk Debrecenben gyermeknapon a Liget téren, egy vállalati rendezvényen, a FAG Magyarország Ipari Kft. udvarán, Hajdúböszörményben a Debreceni Egyetem Gyakorló Óvodájában, a Múzeumok Éjszakáján Tiszavasváriban, s végül nyár derekán erdélyi gyerekeknek Szovátán. Sokfelé állítottuk fel paravánunkat, jó érzés és élmény volt a Ti tereitek egy-egy szegletét belaknunk, épp ezért is tartjuk fontos feladatunknak, hogy minél többször ellátogassunk Hozzatok. Elhatároztuk: több dramatikus játékkönyv játéktérén apró változtatásokat téve ebben az évadban többször látogatunk meg Beneteket.

Magi Krisztina

ÉGIGÉRŐ FESZTIVÁL

Napraforgók – így nevezték el a csapatunkat az Égigérő Fesztiválon a velünk játszó gyerekek.

Napraforgók – Rumi László kapitány vezénylete alatt öt voltjina (Asbóth Nikó, Nagy Mónika, Papp Melinda, Ferenczi Viktória, Czapp Ferenc), négy „vendégművész”, két pedagógus-anyuka és hu-

szonnégy gyermek szállt fel Noé bárkájára 2010 augusztusában, hogy egy játékkal, énekléssel, festéssel és maszkkészítéssel eltöltött hét után magunkkal vigyük az utókornak mindazt, amit ebben a világban szépek és jónak hiszünk.

Noé bárkája az erdélyi Szováta kikötőjéből indult, a Böjte Csaba ferences szerzetes által működtetett Szent József Gyermekotthon udvaráról. 2010-ben negyedik Szovátán pedig második alkalommal rendezte meg a Zanotta-Art Kulturális és Művészeti Egyesület az Égigérő Művészeti Kurzust és Fesztivált, együttműködve a dévai Szent Ferenc Alapítvánnyal, 300 gyerek aktív részvételével és több ezer érdeklődővel.

Egy hét alatt 12 művészeti foglalkozástípusban (színház kicsiknek, kamaszoknak, mozgásszínház, bábszínház, fafaragás, szószobrászat, üvegfestészet, grafika, népzene, fotó, filmkészítés, médiakommunikáció) dolgozhattak a gyerekek délelőtt 9-től 12 óráig, 25 fős csoportokban. A kurzusokon résztvevők 70%-ban a Szent Ferenc Alapítvány gondozottjai voltak, 30%-ban magyarországi és helyi hátrányos helyzetű gyerekek.

Ebben a gazdag kínálatban mi, a Vojtina bábosai, valamint egy Képiró és muzsikusk munkatársunk képviseltük a bábszín-

házi programot. (Három évvel ezelőtt a Játékszínház tagjai tartottak az évkörhöz kapcsolódó foglalkoztató játékot, akkor még Szalkszentmártonban. Az idén egy dramatikus játékot, „A Hegedűs Ember történeté”-t játszották Szovátnán.)

Bizony nagy öröm volt látni, hogy már az első nap reggelén majdnem kétszer annyi érdeklődő gyűlt össze a „bázisunkat” jelentő szabadtéri színpadon, mint amire számítottunk: szovátaik, dévai és környékbeli gyerekek, otthonokban és családban élők, a kaposvári Csányi Alapítvány növendékei, a 4 éves Botondtól a 15 éves Patrikig. Mindannyian tele szeretettel, kíváncsisággal, játékkedvel... Tapsoltunk, énekelünk, dalt írtunk, állatokat utánoztunk...

Aztán maszkokat készítettünk, majd angyalruhába öltöztünk (persze a leginkább izgó-mozgó, csintalan gyerekek kapták a kisördög szerepét a bárkán), és kitaláltuk, mit vinnénk magunkkal a bibliai Noé bárkájára, mi az, amit meg szeretnénk menteni a jövő számára a mindent elmosó özönvíz elől. Mivel a kurzus végén a művészeti csoportok bemutatták egymásnak és a nagyközönségnek, mire jutottak az együtt töltött hét alatt, ezért Rumi László kapitányunk kezdeményezésére a többiek (Árkosi Árpád színjátászoí, M. Kecskés András pantomimesei, a sószobrások, az üvegfestők, stb.) is felhozták a bárkára az általuk teremtett értékeket. Noénak pedig ki mást nevezhetünk volna ki, mint Bøjte Csabát, Csaba testvért...

Vakító napsütés – majd szinte minden este zápor...

Játék a gyerekekkel délelőtt – fürdés sós és édesvízű tavakban kora délután – a Térszínház előadásai, táncház estefelé – fontos beszélgetések rég és újonnan megismert művészekkel, közös éneklés, zenélés a kempingben éjszaka...

Könnyezős-ölelgetős búcsú a fesztiválozóktól, kicsitől s nagytól...

Jó volna jövőre is együtt...

És persze a dalra, amit közösen írtunk a gyerekekkel – Juliánnal, Szilvikével, Magdival, Kátival, Misivel és Áronnal, a sok csillogó szeművel – most is tisztán emlékszem, és jókedvem támad, ha eszembe jut:

*„A Napraforgók kimentek a tengerre,
ránéztek a legmagasabb emberre.
Velük szemben jött egy piros gőzhajó,
intgetett nekik minden ottlakó.”*

Papp Melinda